

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **T. A. D.**, narozen dne X
státní příslušník Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-14510-9/ČJ-2025-930310-V233 ze dne 30. 6. 2025

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 21. 3. 2025, č. j. KRPU-215220-34/ČJ-2024-040026-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobci správní vyhoštění, stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „Evropská unie a smluvní státy“), v délce šesti měsíců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň stanovila dobu k vycestování z území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Evropské unie a smluvních států v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovila, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobcovo odvolání proti zmíněnému rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 30. 7. 2025.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav co do přiměřenosti rozhodnutí, neboť nebyl zjištěn přehled návštěv ve výkonu trestu odnětí svobody a nebylo vyžádáno stanovisko OSPOD, ze kterého by bylo možné určit, jaký dopad by správní vyhoštění mělo na život nezletilé dcery a zda je vůbec možné žalobce vyhostit, neboť návrat k dceři by mu byl de facto znemožněn. Dále namítal, že žalovaná nezohlednila, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, požádal o přiznání odkladného účinku podané žalobě (o nepřiznání bylo rozhodnuto až dne 3. 12. 2024), oznámil to správnímu orgánu prvního stupně a předběžně si s ním sjednal návštěvu na den 9. 12. 2024.
3. Žalobce uvedl, že v České republice žije od roku 2008, plně se začlenil do české společnosti, osvojil si český jazyk a ve Vietnamu nikoho nemá. V České republice má pětiletou dceru, o kterou se od narození stará, dále manželku a svou matku. Namítal, že správní orgány měly dát na miskú vah nelegální pobyt žalobce v délce pár hodin oproti 17letému pobytu v České republice a jeho vazbám zde. Délka několika hodin neoprávněného pobytu je zanedbatelná, za stejných skutkových okolností přitom správní orgány běžně ukládají pouze povinnost opustit území, které nepředstavuje takový zásah do soukromého a rodinného života celé rodiny, jako je tomu u správního vyhoštění. Dále namítal, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se zabývá toliko dobou nelegálního pobytu, nikoli trestní minulostí a překračováním zákona.
4. Dále žalobce namítal, že správní orgány zcela pominuly, že je žalobce uvědomil již v době svého oprávněného pobytu, že mu končí výjezdní příkaz a bylo s ním dohodnuto, že se má dostavit dne 9. 12. 2024 na cizineckou policii, kde s ním bude dále řešen jeho pobyt. Žalobci nebyla jeho pobytová situace lhostejná a spolupracoval, jeho včasný kontakt proto měl být posouzen jako polehčující okolnost. Není možné označit dobu pár hodin, která byla předem stanovená, jako zanedbatelnou.
5. Namítal, že správní vyhoštění na 6 měsíců je nepřiměřené ve vztahu k délce nelegálního pobytu a představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5As 102/2013-34, a uvedl, že správní orgány nesplnily hlediska, která je dle citované judikatury nutné zvážit v případě neurčitěho právního pojmu „nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“, čímž způsobily nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí.
6. Dále žalobce namítal, že žalovaná nenechala zpracovat nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra za situace, kdy žalobce napadal stávající stanovisko v podaném odvolání. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalovaná měla povinnost nechat jej zpracovat.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Trvala na tom, že správní orgány se ve správním řízení dostatečně vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo, včetně otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.
9. Dále uvedla, že odkladný účinek podané žalobě přiznán nebyl, přičemž cizinec pobýval na území České republiky oprávněně na základě výjezdního příkazu platného do 7. 12. 2024, nikoli na základě svého návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě ze dne 16. 11. 2024. E-mailová zpráva ze dne 19. 11. 2024, ve které žalobce měl informovat správní orgán prvního stupně o podání žaloby a sjednat si termín schůzky není součástí správního spisu a žalovanému není znám její obsah. V případě, že žalobce nesouhlasil s postupem správního orgánu prvního stupně v souvislosti s obsahem e-mailové zprávy, měl to zařadit mezi své odvolací námitky, aby se tím žalovaná mohla v napadeném rozhodnutí zabývat.
10. Žalovaná uzavřela, že v odvolacím řízení neporušila žádné zákonné ustanovení, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Ústní jednání soudu

11. Při jednání soudu konaném dne 2. 9. 2025 žalobce v plném rozsahu trval na podané žalobě. Prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že pro posouzení věci je zásadní důvod zahájení řízení o správním vyhoštění a samotná doba nelegálního pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byl mu vystaven výjezdní příkaz, podal žalobu proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Žalobce čekal na rozhodnutí zdejšího soudu o tom, zda bude či nebude jeho návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno. Součástí žaloby je komunikace s odborem cizinecké policie. Právní zástupce vždy avizuje policii předem, že má cizince, který se ocitl, nebo brzy ocitne v situaci nelegálního pobytu; tím vychází policii vstříc, aby byla připravena a celý proces byl rychlejší. Bylo tomu tak i v tomto případě, žalobce již 19. 11. 2024 avizoval, že má výjezdní příkaz do 7. 12. 2024 a v současnosti čeká přiznání odkladného účinku žalobě. Proto se domluvili, že se dostaví 9. 12. 2024, pro policii v nejvhodnější čas. Doba nelegálního pobytu pak byla v řádu hodin, tudíž míra porušení zákona žalobce je zcela minimální. Tato komunikace zástupce žalobce s policií nebyla zohledněna při ukládání správního vyhoštění. Pokud žalobce řádně spolupracoval se správním orgánem, napomáhal policii, čekal na cestovní doklad a odkladný účinek, pak ani nebyl prostor pro to, aby mohl vycestovat.
12. Žalobce zdůraznil, že zde má dceru ve věku 5 let, kterou po dobu výkonu trestu moc nevidal, chtěl se s ní rozloučit a být zde s ní nějakou dobu, což ovlivnilo, že ve stanovené době nevycestoval. V České republice žije 17 let, má zde rodinu, plynně hovoří česky, ve Vietnamu nikoho nemá, proto má za to, že vyhoštění je naprosto nepřiměřené, zvláště za situace, kdy zákon výslovně připouští, aby řízení o správním vyhoštění bylo v případě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života překvalifikováno na řízení o uložení povinnosti opustit území České republiky podle § 50a. Dle žalobce je jeho případ exemplární, kdy tak mělo být učiněno.
13. Žalobce poukázal na to, že v obdobných případech cizinců, kteří zde byli odsouzeni, jsou krátce po propuštění a mají zde rodinné vazby, dochází přesně k tomuto postupu, a to i za situace, kdy je zde delší doba nelegálního pobytu, než je tomu u něho. Správní orgán prvního

stupně se tak odchýlil od své běžné praxe a nedostatečně zohlednil okolnosti svědčící ku prospěchu žalobce.

14. Dle žalobce žalovaná také pochybila, když nezajistila zprávu orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) a nezajistila si přehled návštěv ve výkonu trestu odnětí svobody a neučinila víc kroků k tomu, aby zjistila dopad do soukromého a rodinného života především nezletilé, která zde má povolený trvalý pobyt.
15. K závaznému stanovisku Ministerstva vnitra se žalobce vyjádřil tak, že pokud je zpracováno ve věci závazné stanovisko, které je v rámci podaného odvolání napadeno, pak je povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat toho závazné stanovisko a nechat si zpracovat nové stanovisko, jak to činí ve všech ostatních případech, v daném případě tomu tak nebylo. V rozhodnutí žalované je zmínka o tom, že účastník řízení napadá závazné stanovisko, avšak není zde nic o tom, zda si žalovaný nechal zpracovat nové závazné stanovisko. Ve všech případech, když je napadeno závazné stanovisko, tak si ředitel služby cizinecké policie nechá zpracovat nové závazné stanovisko, musí seznámit s podklady žalobce a až poté může být vydáno rozhodnutí o zamítnutí odvolání, což však v tomto případě žalovaná neučinila. Dle žalobce proto žalovaná pochybila, a toto její pochybení má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
16. K vyjádření žalované k žalobě žalobce uvedl, že řízení o správním vyhoštění je řízením zahájeným z moci úřední. Žalobce tudíž neodpovídá za to, co je a co není součástí správního spisu. Nemůže mu být proto připisováno k tíži, že e-mailová komunikace žalobce s odborem cizinecké policie není součástí správního spisu. Žalobce zdůraznil, že činil kroky ještě předtím, než „spadl“ do nelegálního pobytu. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení, eventuálně aby zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
17. Žalovaná se z jednání soudu písemně omluvila, soud proto jednal v její nepřítomnosti a sdělil obsah jejího písemného vyjádření k žalobě.
18. Soud při tomto jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením e-mailové komunikace mezi právním zástupcem žalobce a příslušníkem cizinecké policie ze dne 19. 11. 2024 a 20. 11. 2024. Z této komunikace soud zjistil, že právní zástupce žalobce kontaktoval zaměstnance Policie České republiky P. Š., s nímž se chtěl domluvit na zahájení řízení na 9. 12. 2024 s tím, že má nového klienta po propuštění, který dostal výjezdní příkaz do 7. 12. 2024. Je v něm uvedeno, že žalobce má v současnosti u Krajského soudu v Ústí nad Labem podanou žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. K tomu právní zástupce žalobce uvedl, že na jeho e-mail bylo reagováno dotazem, zda se může dostavit v devět nebo v deset hodin, právní zástupce se poté na konkrétním čase v ten den domluvil telefonicky.

Posouzení věci soudem

19. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce se dne 9. 12. 2024 dostavil na pracoviště odboru cizinecké policie, předložil svůj cestovní pas, na kterém byl vylepen výjezdní příkaz do 7. 12. 2024 vydaný po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu. Lustrací bylo zjištěno, že od 8. 12. 2024 pobývá na území České republiky neoprávněně. Na základě této zjištěné skutečnosti bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 9. 12. 2024 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 6. 1. 2025 byl žalobce vyslechnut správním orgánem prvního stupně. Uvedl, že si je neoprávněného pobytu vědom, nemohl odcestovat, protože v České republice má manželku a dceru, ve Vietnamu nikoho. Zprávu o zrušení pobytu dostal, když byl ve vězení, byl odsouzen za prodej chemikálií k výrobě návykových látek k trestu odnětí svobody ve výměře 3 let a 2 měsíců (pozn. soudu: dle popisu rejstříku trestů mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 6 let), z výkonu byl podmíněně propuštěn. Zadržen byl dne 31. 8. 2021, následně byl ve vazbě, poté nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody. Manželka s dcerou jej navštěvovaly zhruba jednou za měsíc, měl možnost jim i volat. V průběhu omezení svobody žalobce se o dceru starala jeho manželka a jedna česká paní na hlídání. Manželka a matka žalobce pracují v trafikách v Mostě. V současnosti se žalobce stará o dceru a pomáhá manželce v prodejně. S Probační a mediační službou zatím nespolečně pracoval, návštěvu měl sjednanu na den jeho výslechu (6. 1. 2025) ve 13:00 hodin. V České republice žije od 15 let, od roku 2008, nemá ani vietnamský občanský průkaz, od 18 let podnikal. Oženil se ve Vietnamu v roce 2016. Bydlí s manželkou a dcerou v Mostě, jeho matka bydlí ve svém bytě na stejné adrese. Má ještě jedno dítě, není zapsán jako otec v jeho rodném listě a není s ním v kontaktu. Ve Vietnamu byl naposledy před osmi lety, nemá tam žádný majetek ani rodinné vazby, nemá se kam vrátit. Hovoří vietnamsky a česky, ale obává se špatné výslovnosti. V České republice má rodinu, správní vyhoštění by zasáhlo do života jeho dcery, chtěl by se o ni alespoň do jejích 18 let starat. Dne 21. 1. 2025 byla jako svědkyně slyšena H. N. M., nar. X. Jmenovaná svědkyně uvedla, že je manželkou žalobce, je si vědoma jeho neoprávněného pobytu a rizika nuceného vycestování. Manžel v minulosti prodával chemikálie skupině Vietnamců, ale nevěděl, k čemu slouží, byl za to odsouzen. Když byl omezen na svobodě, tak jej navštěvovala dvakrát do měsíce a volali si, podle toho, jak mu to dovolili, většinou i s dcerou, matkou a babičkou žalobce. Do vězení nastoupil, když dceři bylo 8 měsíců. Svědkyně se starala o dceru sama, později měla zajištěné hlídání u babičky žalobce a u české paní na hlídání, nyní se o dceru stará žalobce. Dcera hovoří česky i vietnamsky, doma rodina komunikuje vietnamsky. Dcera má ekzém a alergie, čeká ji operace nosních mandlí, jinak je zdravá. Svědkyně se chce naučit česky, získat české občanství a zůstat zde napořád, neumí si představit oddělený manželský život. Manžel a celá jeho širší rodina žijí v České republice. Součástí správního spisu je zpráva z 2. mateřské školy v Mostě ze dne 19. 2. 2025, dle které se nezletilá M. A. D., nar. X, ve školce adaptovala bez problémů, odloučení od rodičů zvládá občas s potížemi, do školky ji vodí oba rodiče a vyzvedává vždy otec. Ministerstvo Vnitřní ČR, Odbor azylové a migrační politiky, vydalo dne 20. 2. 2025 závazné stanovisko, dle kterého je vycestování žalobce možné, neboť v zemi původu mu dle informací OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 4. 6. 2024 nehrozí žádné reálné, skutečné a bezprostřední nebezpečí, které by mu bránilo ve vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán prvního stupně nerefletoval na jeho námítku, že žalobce má na území České republiky rodinu a správní vyhoštění je extrémně nepřiměřené ve vztahu k dopadu do života celé rodiny. V České republice žije 17 let a má zde manželku, dceru a stabilní zázemí, ve Vietnamu by se neměl kam vrátit. Namítal, že si správní orgán nevyžádal zprávu OSPOD a přehled návštěv ve věznici, neučinil pobytovou kontrolu a rezignoval na důkazy svědčící ve prospěch žalobce. Dále namítal, že žalovaný nerefletoval, že zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem a nikoli správním uvážením a způsobil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když absentoval na zjištění všech hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě účastníka řízení i jeho rodinných příslušníků. Dále namítal, že Ministerstvo vnitra se ve svém závazném stanovisku nedostatečně vyjádřilo k tomu, že žalobce je v České republice řadu let a že zde má celou rodinu. Žalovaná o odvolání rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla.

21. Nejprve se soud zabýval žalobcem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány při stanovení doby vyhoštění nesplnily hlediska, která je nutné dle judikatury Nejvyššího správního soudu zvážit. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v nyní řešené věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala argumentaci žalobce. Žalovaná se vypořádala se všemi jednotlivými odvolacími námitkami žalobce (tedy i s námitkou nepřiměřenosti doby správního vyhoštění), když podrobně zdůvodnila, proč je nepovažuje za důvodné. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
23. Z § 119a odst. 2 téhož zákona vyplývá, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

25. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, neboť jeho pobytové oprávnění zaniklo a uplynula lhůta k vycestování uvedena ve výjezdním příkazu. Tím byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Není přitom podstatné, zda žalobce o svém neoprávněném pobytu věděl, či nikoli, ani jak dlouho tento neoprávněný pobyt na území České republiky trval. Soud souhlasí se žalovanou, že samotné uložení správního vyhoštění (jako důsledek naplnění některé ze skutkových podstat definovaných v § 119 zákona o pobytu cizinců, k němuž v případě žalobce prokazatelně došlo), není jakkoli podmíněno zaviněním ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání.
26. Soud dále konstatuje, že žalobcem zdůrazňované skutečnosti (krátká doba neoprávněného pobytu a nevědomost o neoprávněném pobytu s ohledem na sjednaný termín návštěvy policie až dne 9. 12. 2024) mohou a mají být zohledněny v délce případného správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že již správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o vyhoštění zohlednil délku žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky (necelé 2 dny), nicméně nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že o neoprávněnosti pobytu nevěděl; poukázal totiž na skutečnost, že žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že si byl vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Žalovaná uvedla, že přijatá forma opatření a stanovená doba správního vyhoštění je zcela přiměřená i s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu, spolupráci žalobce a rodinným vztahům žalobce v České republice. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích zohlednily i žalobcem zdůrazňované okolnosti jeho případu.
27. Žalovaná nepochybila, když ve svém rozhodnutí nezohlednila, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a požádal o přiznání odkladného účinku podané žalobě, neboť tato skutečnost neměla na její rozhodnutí (a ani na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) žádný vliv. Žalobce namítal, že žalovaného informoval o podání žaloby a o současném podání návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě. K tomu soud uvádí, že žalobce v době, kdy si prostřednictvím svého právního zástupce sjednával schůzku na policii na den 9. 12. 2024, nemohl spoléhat na to, že odkladný účinek bude žalobě přiznán. Podaná žaloba proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nemá ze zákona odkladný účinek, ten lze přiznat pouze na návrh. Ještě před skončením platnosti výjezdního příkazu však žalobce věděl, že soud žalobě odkladný účinek nepřiznal, přesto území České republiky neopustil a ani se k řešení své situace s ohledem na zjištění, že soud jeho žádosti nevyhověl, nepokusil řešit svou situaci ještě před skončením platnosti výjezdního příkazu. Sama skutečnost, že si žalobce sjednal termín návštěvy až na den 9. 12. 2024, ačkoli měl výjezdní příkaz jen do 7. 12. 2024, svědčí o tom, že neměl v úmyslu výjezdnímu příkazu vyhovět a Českou republiku opustit. Poté, co soud podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zrušení pobytového oprávnění nevyhověl, si již musel být jistý, že počínaje dnem 8. 12. 2024 bude jeho pobyt neoprávněný. Přesto se dostavil na policii až dne 9. 12. 2024 tak, jak si sám sjednal. Nemohl se tedy ani po rozhodnutí soudu spoléhat, že nebude muset nuceně vycestovat. Správní orgán prvního stupně si byl při zahájení řízení a též i při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vědom toho, že soud žalobě odkladný účinek nepřiznal. Nebylo tedy jeho povinností zohlednit, že žalobce podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v době, kdy o tomto návrhu soud již pravomocně rozhodl. Námitka žalobce tak není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Vzhledem k tomu, že žalobci mohl být uložen zákaz pobytu až na pět let, nepovažuje soud správní vyhoštění na dobu šesti měsíců za nepřiměřené vzhledem k délce žalobcova vědomého nelegálního pobytu (necelých 2 dnů). Žalobce by neměl opomenout, že se kromě nelegálního pobytu v České republice opakovaně dopustil trestného činu, v posledním případě zvláště závažného zločinu, jehož společenská škodlivost je extrémně vysoká. Žalovaný s odkazem na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl, že doba šesti měsíců není tak dlouhá, aby výrazně a nenávratně zasáhla do rodinného života žalobce a jeho rodiny v porovnání se situací, kdy byl omezen na svobodě v době, kdy rodina žalobce vzhledem k věku nezletilé dcery potřebovala daleko intenzivnější zapojení žalobce do zabezpečení chodu rodiny. Nyní je dcera více samostatná.
29. Pro úplnost soud připomíná, že žalobce si mohl a měl být vědom skutečnosti, že poté, co se dopustil zvláště závažného zločinu podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, mu bude jeho trvalý pobyt ukončen a bude vystaven riziku nuceného vycestování. Při stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, má správní orgán v rámci zákonného rozmezí (zde, jak již bylo uvedeno výše, až na 5 let) prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019–31, a zde uvedenou judikaturu). Žalovaný potvrdil důvody prvostupňového rozhodnutí, na nichž byl výrok o uložení doby správního vyhoštění založen. Doba šesti měsíců byla stanovena jako odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce, a s přihlédnutím k době, po kterou žalobce na území České republiky neoprávněně pobýval. Zohledněna byla jak doba pobytu žalobce na území bez pobytového oprávnění, tak i trestní minulost žalobce a dosavadní soužití žalobcovy rodiny bez jeho přítomnosti, tedy skutečnost, že žalobce zavinil svou podstatně delší nepřítomnost v rodině a nemožnost péče o nezletilou páčáním závažné trestné činnosti. Neoprávněnosti pobytu na území členských států Evropské unie a smluvních států si byl přítom žalobce vědom. Stanovená délka zákazu vstupu na tato území je na samé spodní hranici stanovené sazby a odpovídá okolnostem věci. V provedené úvaze správních orgánů soud nespatřuje jakýkoli exces, který by představoval vybočení z mezí správního uvážení, případně jeho zneužití.
30. K žalobní námitce, že správní vyhoštění je nepřiměřeně přísným postupem, když s ohledem na situaci žalobce bylo v jeho případě vhodné a přiměřené namísto rozhodnutí o správním vyhoštění uložit žalobci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, a že se tímto aspektem správní orgány nezabývaly, soud uvádí, že přiměřeností rozhodnutí se zabýval již správní orgán prvního stupně. Správní orgány poukázaly na skutečnost, že žalobce sice má v České republice manželku a nezletilou dceru, správní vyhoštění není trvalé a nic nenasvědčuje tomu, že by manželka žalobce péči o dítě nezvládla sama tak, jak tomu bylo i v době, kdy byl žalobce ve výkonu vazby a posléze ve výkonu trestu odnětí svobody. Dále uvedly, že žalobce ovládá vietnamštinu a je mladý, nic mu tedy nebrání začlenění do společnosti ve Vietnamu. Správní orgán prvního stupně a shodně i žalovaná proto shledaly, že rozhodnutí o vyhoštění sice představuje podstatný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nikoli však zásah nepřiměřený. Správní orgány shodně uvedly, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem převyšuje zájem státu na dodržování právních předpisů České republiky nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce. V takovémto posouzení neshledal soud žádných pochybení.

31. Neobstojí totiž argumentace žalobce, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, protože žalobce má na území České republiky rodinu, konkrétně manželku, nezletilou dceru a matku. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce má nezletilou dceru M. A. D., nar. X, dále tvrdil, že má ještě jedno dítě, které se narodilo v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody, není však zapsán v rodném listě dítěte jako otec, není známo, že by se domáhal určení otcovství, o toto dítě osobně nepečuje. V souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte je předním hlediskem právě zájem nezletilé dcery žalobce (a nikoli druhého tvrzeného dítěte, ke kterému žalobce nemá žádný prokazatelný vztah). Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) své recentní judikatuře přisuzuje hledisku nejlepšího zájmu dítěte zcela zásadní význam – ne však v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě z hlediska procesního. ESLP tedy posuzuje, zda příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33 judikoval, že z „hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) nezbytné zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince. Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážet.“
32. Potřebou zohledňování nejlepšího zájmu dítěte se podrobně zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, kde zdůraznil, že je potřeba rozlišovat, o jaký typ řízení ve vazbě na dítě se jedná. Tato řízení pak rozčlenil do čtyř základních kategorií: první kategorii tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva a povinnosti dítěte právě jakožto dítěte; druhá kategorie představuje řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají statusu dítěte; třetí kategorie jsou řízení, jejichž účelem není přímo rozhodovat o právech a povinnostech dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte - právě do této kategorie spadá nyní projednávaná věc; a čtvrtou kategorií představují ta řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně fakticky. V návaznosti na výše uvedené kategorie Ústavní soud zhodnotil, jakou roli kritérium nejlepšího zájmu dítěte v daném řízení hraje. U první kategorie je nejlepší zájem dítěte zcela logicky prakticky vždy rozhodujícím kritériem, jež musí být vzato v úvahu. U druhé kategorie je rovněž kritériem zásadním, nicméně může být převáženo konkurujícím zájmem nebo dostatečně významným zájmem veřejným. Ve vztahu k třetí kategorii (tj. v nyní projednávané věci) se otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde „nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější.“ Ve vztahu ke čtvrté kategorii není zásadně povinností rozhodujícího orgánu k nejlepšímu zájmu dítěte přihlížet, ledaže pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá.

33. V předmětné věci, kdy je správní vyhoštění ukládáno žalobci (nikoli přímo dceři žalobce), má jeho uložení nezpochybnitelný a přímý dopad i na život jeho nezletilé dcery. Právě tuto skutečnost přitom odráží § 174a, jakož i § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které povinnost zohledňovat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince zakotvují. Nejlepším zájmem dítěte je žít se svými rodiči a harmonicky vyrůstat v úplné rodině. Tento zájem však byl významně narušen chováním žalobce, a to především jeho opakovanou trestnou činností, od které nelze při posuzování nejlepšího zájmu nezletilé zcela odhlížet. Žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Mostě ze dne 3. 11. 2020, sp. zn. 5T 67/2020, který nabyt právní moci dne 28. 11. 2020 odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „t. z.“) k peněžitému trestu a k trestu zákazu činnosti (řízení motorových vozidel); trestním příkazem Okresního soudu v Mostě ze dne 12. 7. 2021, sp. zn. 7T 46/2021, který nabyt právní moci dne 29. 7. 2021, byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) t. z. k peněžitému trestu a k trestu zákazu činnosti (řízení motorových vozidel), rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 11. 11. 2021, sp. zn. 7T 59/2021, který nabyt právní moci téhož dne, byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) t. z. k peněžitému trestu a k trestu zákazu činnosti (řízení motorových vozidel) a rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 8. 2023, sp. zn. 3T 9/2022, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 1. 2024, sp. zn. 15 To 104/2023, byl odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a), odst. 3 písm. c) t. z. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let, k jehož výkonu byl zařazen do věznice s ostrahou. Dne 8. 11. 2024 byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn na zkušební dobu pěti let (do 8. 11. 2029), vězněn tak byl od 31. 8. 2021 do 8. 11. 2024. Jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu spočívalo v tom, že společně s dalšími osobami v období nejméně od 22. 10. 2020 zajišťoval chemikálie nezbytné k výrobě metamfetaminu.
34. Z výše uvedeného tudíž plyne, že se žalobce opakované trestné činnosti dopouštěl a tím ohrozil svůj pobytový status ještě před narozením dítěte a pokračoval v ní i po narození dítěte. Z dlouhodobého páchání trestné činnosti žalobce a jeho opakovaného odsouzení lze proto dojít k jednoznačnému závěru, že se nejednalo o jakýsi exces, jehož by se žalobce dopustil výjimečně. Jeho protiprávní jednání se tedy bezprostředně dotýkalo jeho rodinného života. Žalobce si musel být vědom, že se dopouští závažného protiprávního jednání v době, kdy již očekával se svou manželkou narození dítěte a bezprostředně po narození dcery, a že se tím vystavuje reálnému riziku dlouhodobého odloučení od své rodiny, což se nakonec vzetím do vazby, odsouzením a následným převedením do výkonu trestu odnětí svobody a navazujícím zrušením pobytového oprávnění a vydáním výjezdního příkazu skutečně stalo. Rovněž si musel být vědom, že nerespektováním výjezdního příkazu, resp. setrváním na území České republiky bez platného pobytového oprávnění se rovněž dopouští protiprávního jednání, kterým ohrožuje soužití své rodiny, neboť se vystavuje riziku správního vyhoštění. Žalobce se nemohl spoléhat na to, že úspěšně využije svou nezletilou dceru jako štít před povinností opustit území České republiky, případně před správním vyhoštěním. Pouhá skutečnost, že má žalobce nezletilou dceru není důvodem pro to, aby zde dále nerušeně pobýval. Nezletilá má oba rodiče, je zdravá, není tedy závislá na osobní péči výlučně žalobce. Nezletilá v prosinci 2025 dovrší věku pěti let, od jejího narození se o ni starala převážně její matka vzhledem k jejímu věku a potřebám, poté od října 2021 (od jejích 10 měsíců věku) až do listopadu 2024 o ni pečovala matka, neboť žalobce byl ve vazbě a

posléze ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, až poté se do péče a výchovy začal zapojovat žalobce. Emoční vztah s dcerou se tak po propuštění na svobodu před necelým rokem začal rozvíjet teprve nedávno. Nezletilá navštěvuje mateřskou školu, nebylo prokázáno, že by měla nějaké zvláštní potřeby oproti jiným dětem stejného věku, nic nenasvědčuje tomu, že by jí matka nezajistila řádnou péči v případě odloučení žalobce od rodiny. Rodina žalobce není na žalobci existenčně závislá, když náklady rodiny hradí výlučně manželka žalobce ze svého podnikání – provozu trafiky, a žalobce nepracuje, nemá žádný legální zdroj příjmů (byť dle tvrzení svého a své manželky v trafice pomáhá, žádné příjmy mu vypláceny nejsou) a na chodu domácnosti se tak finančně nepodílí. V tomto ohledu se soud ztotožňuje s názorem žalované, že výkon trestu odnětí svobody pro žalobce a jeho rodinu znamenal mnohem citelnější zásah do soukromého a rodinného života, než nyní představuje správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států v trvání šesti měsíců, a to jak z hlediska délky, tak i z hlediska finančních dopadů.

35. Pokud jde o protichůdný zájem, tj. zájem státu na správním vyhoštění žalobce, pobyt na území České republiky skutečně není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo. O to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v České republice platí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017-57). Pakliže se žalobce opakovaně dopouštěl trestné činnosti a ani v rámci výjezdního příkazu zcela vědomě neopustil Českou republiku, přestože již nedisponoval žádným pobytovým oprávněním ani vízem, který by jej k dalšímu pobytu na území opravňoval, lze vskutku dojít k závěru o nedostatečném respektu k českým právním předpisům. Žalobce se na území České republiky dopouštěl trestné činnosti popsané výše. Vědomě také území státu v době platnosti výjezdního příkazu neopustil, o tom ostatně svědčí skutečnost, že se za dva dny po uplynutí doby platnosti výjezdního příkazu dostavil v doprovodu svého advokáta ke správnímu orgánu prvního stupně. S ohledem na charakter žalobcem páchané trestné činnosti (za trestné činy byl odsouzen v posledních pěti letech čtyřikrát, naposledy za zvláště závažný zločin, jehož společenská škodlivost je extrémně vysoká), je nepochybně zcela v zájmu České republiky jeho správní vyhoštění.
36. Při vážení obou výše definovaných protichůdných zájmů vzal soud v potaz skutečnost, že rodinný život není zdaleka představován pouhou vyživovací povinností, kterou by žalobce jistě mohl plnit ze své domovské země (resp. i z jakékoli jiné země), ale jeho podstatou je udržování pravidelných osobních kontaktů a upevňování vzájemných vztahů. V případě žalobce s ohledem věk nezletilé dcery a na dlouhodobé odloučení dcery od žalobce, resp. faktické redukci jejich osobního vztahu na návštěvy ve věznici a povolené telefonáty z věznice, nebude opětovné, avšak výrazně krátkodobější omezení jejich vzájemného osobního kontaktu v důsledku správního vyhoštění žalobce nepřiměřené. Správní vyhoštění samo o sobě pro žalobce neznamena úplné zpřetrhání rodinných vazeb, neboť je mu ukládáno pouze na omezenou dobu a nebrání mu v kontaktu s dcerou jak prostřednictvím prostředků komunikace na dálku (v dnešní době spolu mohou být prostřednictvím chatu, videohovorů a nejrůznějších komunikačních aplikací v kontaktu kdykoli, odkudkoli a libovolně dlouho), tak i osobně (manželka s dcerou mohou kdykoli žalobce v průběhu správního vyhoštění navštívit). Soud proto uzavírá, že v daném případě převážil zájem na správním vyhoštění žalobce nad zájmem na zachování jeho soukromého a rodinného života, přičemž zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebude s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřený. Žalobce je mladý dospělý muž, přičemž v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o nemožnosti jeho přesunu do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

domovské země. Dopady rozhodnutí na dceru žalobce se nijak nevymykají tomu, co lze v podobných případech s ohledem na předchozí páchaní trestné činnosti očekávat.

37. K dílčí námitce, že se nebylo zohledněno, že za zcela stejných okolností správní orgány cizincům běžně ukládají pouze povinnost opustit území, které nepředstavuje takový zásah do soukromého a rodinného života celé rodiny, nikoli správní vyhoštění, soud konstatuje, že žalobce neodkázal na žádný konkrétní skutkově obdobný případ na podporu svého tvrzení, že se v této konkrétní věci správní orgány odchýlily od své ustálené rozhodovací praxe, a v důsledku toho žalobce jakýmkoli způsobem znevýhodnily oproti jiným účastníkům správních řízení ve skutkově a právně obdobných věcech a porušily zásadu rovného zacházení a právní jistoty. Žalobce nekonkretizoval, jaké nedůvodné rozdíly měly při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů vznikat. Správní orgány měly povinnost věc žalobce pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se jeho osoby, nikoli k němu přistupovat paušálně a bez dalšího rovnou přistoupit k mírnějšímu opatření (k uložení povinnosti opustit území České republiky, namísto správního vyhoštění), jak se žalobce mylně domnívá. Soud v postupu správních orgánů neshledal nic, co by bylo excesem z posouzení věci žalobce podle zákona o pobytu cizinců s přihlédnutím ke všem právně relevantním okolnostem případu. Námitku žalobce tak neshledal důvodnou.
38. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že si žalovaná nevyžádala zprávu OSPOD obsahující stanovisko k situaci žalobcovy dcery a přehled návštěv ve věznici. K tomu soud uvádí, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je výslech cizince a druhého rodiče nezletilého dítěte. Lze si vyžádat také stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a zvážit lze i citlivě vedený výslech nezletilých dětí, vyžadují-li to okolnosti případu, nejedná se však o plošnou povinnost, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37. V projednávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl oba rodiče nezletilé a obsah výslechu shledal dostatečným pro zjištění skutkového stavu. Skutkový stav ve vztahu k nezletilé dceři byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Soud se zcela ztotožňuje se žalovanou, jak uvedla na str. 8 ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí, že zajištění tohoto stanoviska není za účelem zjištění skutečného stavu věci a posouzení případu nezbytné. Je tomu tak i proto, že mezi účastníky nejsou nikterak sporné vzájemné vazby mezi žalobcem a jeho dcerou, ani skutečnost, že manželka žalobce s nezletilou navštěvovaly žalobce ve věznici během výkonu trestu, a že po propuštění žije rodina ve společné domácnosti a žalobce se o nezletilou stará. Také není sporu o tom, že případné dočasné odloučení žalobce od rodiny (není totiž nezbytné, aby vycestoval žalobce sám bez rodinných příslušníků) určitým způsobem zasáhne do soukromého a rodinného života nejen žalobce ale i nezletilé dcery. Za účelem takového zjištění není vskutku nezbytné provádět důkaz zprávou OSPOD. Jeho provedení by bylo zcela nadbytečné. Navíc, bez ohledu na žalobcem tvrzenou četnost návštěv a telefonických hovorů v průběhu výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody, má soud značné pochybnosti o síle rodinných vazeb žalobce k manželce a dceři vzhledem k jeho tvrzení, že se mu v průběhu výkonu trestu odnětí svobody narodilo nemanželské dítě a že se pokusí spojit se se svou přítelkyní, se kterou tohoto potomka má.
39. Jádrem žalobní argumentace pak směřuje do toho, že žalobci nemělo být uloženo správní vyhoštění, nýbrž povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
40. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který a) neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a kterému je umožněno dobrovolné vycestování, b) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo c) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a smluvních států policie vydá a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo 2. nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo c) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.

41. Žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť nemá být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 ani podle přímo použitelného předpisu Evropské unie [písm. a)], ani není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie [písm. b) a c)], resp. nic takového žalobce vůbec netvrdil. Na žalobcův případ tak § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze použít. Totéž platí pro § 50a odst. 2 písm. a) daného zákona, neboť žalobce ani netvrdil, že by s ním bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jak již soud uvedl výše, v žalobcově případě byl dán důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. To vylučuje možnost užití § 50a odst. 2 písm. c) téhož zákona. Policie tak postupovala v souladu se zákonem, pokud se žalobcem dne 9. 12. 2024 zahájila řízení o správním vyhoštění.
42. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení byl prokázán důvod pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nemohl být v žalobcově případě použit ani § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná logicky a dostatečně odůvodnila, proč rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Nebyly tak splněny podmínky k tomu, aby se mohlo uvažovat o překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území.
43. Nejvyšší správní soud poukázal v usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, poukázal na to, že „setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený

zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území“. Stejně tak v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.

44. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění pak nemůže být ani žalobcem tvrzená nízká závažnost jeho protiprávního jednání, žalobcovo doznání a spolupráce se správním orgánem, ani skutečnost, že na území pobýval neoprávněně jen po krátkou dobu. Žádná z těchto skutečností totiž není obsažena v § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které taxativně vypočítávají důvody, kdy je namístě uložit povinnost opustit území.
45. Na závěr se soud zabýval námitkou žalobce stran závazného stanoviska Ministerstva vnitra a dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná. Závazné stanovisko slouží k zabránění nucenému vycestování cizince do země, která je pro něj určitým způsobem nebezpečná. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“ Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, c) jde-li o občana Evropské unie, nebo d) není-li podle policie vycestování cizince možné.*“ V daném případě správní orgán prvního stupně byl povinen vyžádat si od Ministerstva vnitra závazné stanovisko, zda žalobce splňuje podmínky pro vycestování podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když se v případě žalobce neuplatní žádná z výjimek uvedených pod písmeny a) až d) citovaných výše. Správní orgán prvního stupně této povinnosti řádně dostal. Ministerstvo vnitra České republiky se nezabývalo tím, zda rozhodnutím dojde k zásahu do rodinného či soukromého života, či k porušení závazků mezinárodního práva ohledně ochrany práv dítěte a vysloveně ve svém stanovisku uvedlo, že se vyjadřuje pouze k bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, nikoli k otázce zásahu do soukromého a rodinného života, kterou si má posoudit správní orgán sám. Tomuto závaznému stanovisku § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců přiznává hodnotu podkladu pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění k otázce, zda vycestování cizince je možné. Je to však žalovaná, která je povinna sama posoudit (a své úvahy přesvědčivě odůvodnit), zda podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění zasáhne do soukromého nebo rodinného života žalovaného, neboť právě jí svěruje zákon pravomoc rozhodnutí o

správním vyhoštění vydat, jakož jej za zákonem předvídaných okolností nevydat. Kromě toho účelem závazného stanoviska s ohledem na znění ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je posouzení, zda žalobci reálně hrozí nějaké skutečné nebezpečí ve státě jeho původu, nikoli posouzení následků, které by případně mohly nastat v České republice. Ministerstvo vnitra tak vydalo své závazné stanovisko reflektující pouze situaci ve Vietnamu z hlediska bezpečnosti návratu v souladu s literou zákona a bez jakéhokoli zřejmého obsahového nedostatku. Správní orgány tedy nepochybily, když se řídily tímto závazným stanoviskem Ministerstva vnitra a neshledaly důvod k jeho doplnění nebo přepracování, či k vyžádání nového závazného stanoviska. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala odvolací námitku žalobce stran závazného stanoviska a přesvědčivě vysvětlila, proč žalobci nelze vyhovět. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že vycestování žalobce ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nic nebrání. Také tuto námitku tak soud shledal nedůvodnou.

46. Soud tedy shrnuje, že žalobce byl na území České republiky opakovaně odsouzen za trestný čin, naposledy za zvlášť závažný zločin, v důsledku toho mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a byl mu vydán výjezdní příkaz platný do 7. 12. 2024. Žalobce výjezdní příkaz nerespektoval a od 8. 12. 2024 do 9. 12. 2024 pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, v důsledku toho bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Žalobce žije v České republice od roku 2008 má zde manželku, nezletilou dceru a matku. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že není zatíženo nepřezkoumatelností ani nezákonností a není nepřiměřené. Soud neshledal důvod, proč by mělo být v případě žalobce nahrazeno správní vyhoštění uložením povinnosti opustit území České republiky, neshledal nepřiměřenou ani délku, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, rovněž neshledal ani žádnou překážku, která by žalobci bránila vycestovat. Dále se soud k námitce žalobce zabýval otázkou, zda správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, zejména nezletilé dcery a dospěl k závěru, že nepřiměřený zásah vzhledem ke konkrétním okolnostem případu nepředstavuje.
47. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. září 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně